

Arrest

nr. 308 274 van 13 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Saint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 augustus 2020 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2021.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 247 739 van 19 januari 2021.

Gezien het arrest nr. X van 28 september 2023 van de Raad van State waarbij het arrest nr. X van 19 januari 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. D'HONDT *loco* advocaat P. ROBERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, wordt op 26 februari 2015 in België erkend als vluchteling.

1.2. Op 22 mei 2018 wordt verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar waarvan één jaar effectief voor diefstal met valse sleutels

en vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is.

1.3. Op 14 september 2018 ontvangt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een schrijven van 13 september 2018 waarin de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal verzoekt om de mogelijkheid om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken op basis van de artikelen 49, § 2, tweede lid, en 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) te evalueren, omwille van de hierboven, onder punt 1.2., aangehaalde definitieve veroordeling.

1.4. Op 5 november 2019 wordt verzoeker gehoord door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.5. De commissaris-generaal neemt op 22 juli 2020 de beslissing tot intrekking van de aan verzoeker op 26 februari 2015 verleende vluchtelingenstatus. Dit is de thans bestreden beslissing en waartegen het door verzoeker ingediende beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is verworpen bij arrest nr. 247 739 van 19 januari 2021 bij gebrek aan het rechtens vereiste belang. Dit arrest van de Raad is bij arrest nr. 257.475 van de Raad van State van 28 september 2023 vernietigd. Naar aanleiding hiervan werd het dossier opnieuw ingeschreven op de rol en werd de zaak verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad.

1.6. De bestreden beslissing van 22 juli 2020 luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde in het dorp Samashki in Tsjetsjenië. Uw broers, G. B. en I. B. waren actief als strijders tijdens de Tsjetsjeense oorlogen. G.kwam om in 1996. In augustus 2003 werd uw broer I. in Ingoesjetië opgepakt op verdenking van terroristische activiteiten. Na een maand werd hij echter vrijgekocht en dook hij onder. Sindsdien hebt u hem niet meer gehoord. U werd echter gewaarschuwd dat u zelf ook gevaar liep om gearresteerd te worden. In september 2003 vluchtte u uit Tsjetsjenië. Op 29 oktober 2003 vroeg u voor een eerste maal asiel in Duitsland. U gebruikte hierbij de alias M. G. Uw asielaanvraag werd er op 27 januari 2004 geweigerd omdat u een verzonnen asielerelaas had verteld.

*Op 21 juni 2006 vroeg u voor een **eerste maal asiel in België**. U gebruikte hierbij uw echte naam, MM. B. Op 17 juli 2006 ontving u een beslissing 26 quater. Op 14 december 2006 vroeg u voor een **tweede keer asiel in België**. U gebruikte hierbij de alias R. M. Op 12 januari 2007 ontving u een beslissing 26 quater.*

Op 10 mei 2007 vroeg u voor een tweede keer asiel in Duitsland. U gebruikte hierbij uw echte naam, M. B. U werd voor een tweede maal gehoord, waarbij u deze keer wél vertelde dat de activiteiten van uw broer Isa aan de basis van uw vlucht lagen, maar waarbij u opnieuw loog over de vervolgingsfeiten die u zelf zou hebben meegemaakt. Op 22 mei 2007 werd uw asielaanvraag in Duitsland geweigerd. Op 24 mei 2007 werd u vanuit Duitsland gedeporteerd naar de Russische Federatie. Bij uw aankomst op de luchthaven van Moskou werd u aangehouden door de Russische autoriteiten. U werd ondervraagd over uw verblijf in Europa en gedurende één maand vastgehouden in een transit- of deportatiecentrum te Moskou. Daarna ging u terug in Samashki wonen.

Op 14 februari 2008 werd u thuis gearresteerd door onbekende geüniformeerde mannen. U werd meegenomen naar het kantoor van de Zesde Afdeling van de ROVD in Urus-Martan. Tijdens uw gevangenschap werd u ondervraagd over uw broer en werd u ook ernstig gefolterd. Na 6 of 7 dagen werd u vrijgelaten. Na uw vrijlating moest u 2 weken worden opgenomen in het ziekenhuis van Samashki. Op 24 mei 2008 werd u opnieuw thuis gearresteerd door onbekende geüniformeerde mannen. U werd meegenomen naar een politiekantoor in Urus-Martan. U werd opnieuw ondervraagd over uw broer en gefolterd. Na 9 of 10 dagen werd u vrijgelaten. Bij uw vrijlating werd u meegedeeld dat u zich twee maal per week zou moeten aanmelden bij de wijkagent. Na enkele maanden zei de wijkagent, die u goed kende, dat deze maatregel niet meer nodig was. In de periode van juni 2008 tot aan uw vertrek uit Tsjetsjenië in augustus 2009 kende u geen problemen meer. Hoewel u vreesde voor uw leven, liet uw financiële situatie niet toe om te vluchten. In de zomer van 2008 trad u religieus in het huwelijk met uw vrouw, Z. A. (O.V. x.xxx.xxx). Op 23 juli 2009 verkregen u en uw echtgenote een internationaal paspoort. Op 3 augustus reisden u en uw vrouw met de trein vanuit Grozny naar Polen. Op 6 augustus 2009 vroeg u asiel in Polen, maar u vertrok uit Polen alvorens

een beslissing te ontvangen. Op 13 augustus 2009 vroeg u voor een **derde maal asiel in België**. In België beviel uw vrouw van een zoon, K. B. Op 2 februari 2010 ontving u een beslissing 26 quater.

Op 5 mei 2010 vroeg u asiel in Oostenrijk. Uw asielaanvraag in Oostenrijk werd echter verworpen. België en Oostenrijk sloten een overnameakkoord, waarbij België zich ertoe verbond om uw asielaanvraag alsnog te behandelen.

Op 6 juli 2010 vroeg u een **vierde maal asiel aan in België**. In België vernam u dat u nog steeds gezocht wordt in Tsjetsjenië. Uw vriend en buurman vertelde u dat er politieagenten vragen over u waren komen stellen. Op 3 februari 2011 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien het manifest ongeloofwaardig karakter van de door u verklaarde vervolgingsfeiten. Deze asielmotieven werd op 19 april 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd (RvV). Het cassatieberoep dat u bij de Raad van State indiende, werd op 30 mei 2011 verworpen. Op 03 september 2014 diende u voor de **vijfde maal een asielaanvraag in België** in. U gaf aan dat uw asielmotieven nog steeds dezelfde betroffen, maar dat u zich tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft gewend om een klacht tegen België in te dienen. U zou ook een afspraak met de Verenigde Naties hebben gemaakt om over uw problemen te praten. Voorts is uw zus naar het 'Chechen Regional Human Rights Public Organisation' (Niiso) gestapt om uw problemen door hen te laten bevestigen wat zij in de door u neergelegde brief hebben gedaan. U stelde voorts dat uw zus nog medische attesten voor u zou laten opsturen. Ten slotte gaf u aan dat onbekende officiële diensten nog steeds navraag naar u deden. De initiële weigering tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (dd. 8 oktober 2014) werd door het CGVS ingetrokken op 19 december 2014. U werd gehoord op het CGVS op 05 februari 2015.

Op 26 februari 2015 werd u door het CGVS als vluchteling erkend.

Op 22 mei 2018 werd u definitief veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van twee jaar waarvan één jaar effectief voor diefstal met valse sleutels; en vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is.

Op 14 september 2018 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

B. Motivering

U werd op 26 februari 2015 erkend als vluchteling.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, u heden de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratieve dossier, meer bepaald het vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen van 22 mei 2018. Uit dit vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor diefstal met valse sleutels; vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting of opsluiting van tien tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is. U werd immers medeplichtig bevonden aan een *'tigerkidnapping'* waarbij naar schatting 13 miljoen dollar aan diamanten en juwelen gestolen werden.

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen van 22 mei 2018.

Uit het voormelde vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor uw bijdrage aan een geënceneerde tigerkidnapping, waarbij een buit van ongeveer 13 miljoen dollar aan diamanten en diverse juwelen werd buitgemaakt. Slechts een deel van deze buit werd achteraf gerecupereerd. Uit het vonnis blijkt dat door de rechtbank zwaar getild wordt aan de gepleegde feiten: " de feiten zijn **bijzonder ernstig**. [...] De betrokkenheid bij de aangehaalde feiten getuigt van een **zeer verregaande normvervalsing**. De feiten getuigen van een **manifest gebrek aan respect voor de eigendomsrechten van anderen** en verhogen het maatschappelijk onveiligheidsgevoel. Aan beklaagden dient dan ook het signaal te worden gegeven dat de door hen gepleegde feiten geenszins getolereerd kunnen worden. [...] Beklaagden, mede-uitvoerders, gingen

georganiseerd te werk en **streefden louter snel winstbejag na.**" (vonnis, p 23) Gelet op de aard van de feiten; de beoordeling van de feiten door de correctionele rechtbank; de opgelegde straf dient te worden besloten dat de feiten waarvoor u werd veroordeeld bijzonder ernstig zijn. Uit uw handelen blijkt een ernstig gebrek aan normbesef en respect voor de fysieke en psychische integriteit en het eigendomsrecht van derden. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat u gekend staat bij de Belgische staatsveiligheid (VSSE) omwille van uw contact met geradicaliseerde Kaukasiërs en dat u eveneens gekend staat bij de politiediensten. De vaststelling dat u sinds uw erkenning als vluchteling strafrechtelijk veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf waarbij u een gevangenisstraf werd opgelegd, en nadien in contact bent gekomen met geradicaliseerde Kaukasiërs wijst erop dat u **naast deze veroordeling, niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.** Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een **volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid** naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen, en dient te worden besloten dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 18 oktober 2019 opgeroepen om op 5 november 2019 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS.

De door u aangehaalde redenen wettigen echter het behoud van uw status niet. Zo verklaarde u dat u niet langer dan één maand in de gevangenis werd vastgehouden waardoor de aard van de feiten niet als dermate ernstig kan worden bestempeld (CGVS, p. 2). Daarnaast was het volgens u ook een show waarbij er niets werd kapot gemaakt en het een schouwspel was om de verzekeringen op te lichten (CGVS, p. 2). Deze verklaringen worden echter uitgebreid tegengesproken door het vonnis dat in uw zaak werd geveld waardoor dit geen reden is dat het behoud van uw status wettigt. Ofschoon u kennelijk de ernst van de feiten tracht te minimaliseren, wordt in het vonnis gesproken van een bijzonder ernstige feiten die getuigen van een manifest gebrek aan respect voor de eigendomsrechten van anderen en zo het maatschappelijk onveiligheidsgevoel verhogen. Daarnaast getuigt uw bijdrage hieraan volgens de rechtbank van een zeer verregaande normvervaging (cf. supra). Het gegeven dat u op heden de ernst van de feiten lijkt te relativeren bevestigt overigens verder deze vastgestelde normvervaging in uw hoofde.

Daarnaast verklaart u dat deze feiten dateren van voor uw erkenning als vluchteling en dat u sindsdien geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd. U ziet zichzelf niet als een gevaar en u verklaart dat u een normaal leven leidt. U verklaart dat u de Belgische wetgeving respecteert en dat u nog nooit door de politie werd opgepakt en dat u nog nooit heeft gevochten, hoewel u dat wel kan gezien uw boksverleden (CGVS, p. 13-14). Niettemin de feiten dateren van 2012/2013, kan worden vastgesteld dat uw definitieve veroordeling voor het bijzonder ernstig misdrijf dateert van drie jaar na uw erkenning als vluchteling door het CGVS. Bovenal moet andermaal worden benadrukt dat uw betrokkenheid in een gigantische diamantroof getuigt van zeer verregaande normvervaging, een manifest gebrek aan respect voor de eigendomsrechten van anderen en dat de door u gepleegde feiten het maatschappelijk onveiligheidsgevoel verhogen. Volledigheidshalve kunnen in die optiek de contacten die u onderhoudt met geradicaliseerde Kaukasiërs overigens als indicatief worden gezien voor de door de rechtbank vastgestelde normvervaging. Het gegeven dat er, wat u betreft, tot op heden geen bijkomende veroordelingen meer zijn geweest of dat er geen gekende criminele feiten meer werden gepleegd, kan op zich niet volstaan om het behoud van uw status te rechtvaardigen.

Verder verklaart u dat u werkt, dat u geen financiële moeilijkheden meer kent en dat uw twee oudste kinderen boks- en worsteltalenten zijn (CGVS, p. 2, 6, 14). Deze door u opgesomde elementen doen evenwel geen enkele afbreuk aan de bijzondere ernst van de door u gepleegde feiten waarvoor u definitief veroordeeld bent. Evenmin zijn deze beweringen van dien aard dat zij de vaststelling dat u een gevaar voor de samenleving vormt in een ander daglicht plaatsen.

Gelet op het bovenstaande brengt u geen elementen aan die een behoud van uw vluchtelingenstatus wettigen.

U legde geen nieuwe documenten neer die een ander licht konden werpen op bovenstaande beslissing.

Voor wat betreft de opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die uw advocaat op 15 april 2020 aan het CGVS heeft overgemaakt, wordt het volgende opgemerkt. Uw advocaat stelt dat er verschillende passages onvolledig zijn (cf. e-mail dd. 15 april 2020). Daarop heeft zij zelf enkele verklaringen toegevoegd en deze in het geel gemarkeerd. Andere passages door het CGVS genoteerd heeft uw advocaat doorstreept en zelf opnieuw geschreven, eveneens in het geel gemarkeerd. Hierbij dient te worden gewezen op het feit dat deze opmerkingen, verbeteringen en toevoegingen geenszins de elementen waarop deze beslissing is gebaseerd in een ander daglicht plaatsen en op geen enkele manier fundamenteel verschillen

van uw verklaringen als door het CGVS genoteerd. Overigens blijkt ook nergens uit uw verklaringen dat u problemen zou hebben gekend met de tolk of met de medewerker van het CGVS of dat er sprake zou zijn geweest van misverstanden. Bijgevolg wijzigen deze opmerkingen dan ook niets aan bovenstaande analyse.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u **noch direct of indirect mag worden teruggeleid** naar uw land van herkomst, Rusland. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.
(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 49, § 2, 55/3/1, § 1, en 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

In een eerste onderdeel haalt verzoeker aan dat er luidens artikel 49, § 2, van de Vreemdelingenwet een verschil gemaakt wordt tussen de vluchtelingen naargelang de vluchtelingenstatus op basis van artikel 55/3/1, § 2, dan wel § 1 werd ingetrokken. Zo kan de vluchtelingenstatus te allen tijde worden ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, terwijl dit op basis van artikel 55/3/1, § 2, van de Vreemdelingenwet enkel tijdens de eerste tien jaar verblijf, te rekenen vanaf de datum van indiening van de asielaanvraag, kan. Luidens het verzoekschrift wordt de vluchteling aldus anders behandeld naargelang de reden voor dewelke zijn vluchtelingenstatus ingetrokken wordt en dit verschil in behandeling is niet gerechtvaardigd. De dader van zwaardere feiten wordt beter beschermd dan verzoeker omdat de periode om de intrekking van zijn vluchtelingenstatus te vragen korter is. Volgens verzoeker lijkt de slechtere behandeling van de vluchteling die minder zware feiten gepleegd heeft in strijd met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, reden waarom, aldus verzoeker, aan het Grondwettelijk Hof de in het middel gesuggereerde prejudiciële vraag moet worden gesteld.

In een tweede onderdeel haalt verzoeker aan dat artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet aan de verwerende partij de mogelijkheid laat om de vluchtelingenstatus in te trekken, namelijk indien de vluchteling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. Volgens verzoeker baseert de bestreden beslissing zich op het feit dat de correctionele rechtbank de feiten als een “*ernstig misdrijf*” gekwalificeerd heeft. De vier elementen om het bijzonder ernstig karakter van het misdrijf te beoordelen, zijn op grond van arrest nr. 214 315 van de Raad van 19 december 2018 de volgende: de aard van de daad, de straf, de werkelijke schade en de toegepaste procedureregels. Wat de aard van de straf betreft, werpt verzoeker op dat er geen geweld ten aanzien van personen gebruikt werd. Aangaande de straf wordt gesteld dat de opgelegde straf een straf van twee jaar gevangenis met uitstel voor de helft geweest is en dat verzoeker in totaal één maand in voorlopige hechtenis is geweest en nadien gedurende één maand een elektronische enkelband heeft moeten dragen, wat niet als een bijzonder lange straf kan worden beschouwd. Wat de werkelijk geleden schade betreft, haalt verzoeker aan dat er wel een grote schade werd toegebracht, maar enkel aan de eigendom en niet aan de personen. Tot slot, wat de toegepaste procedureregels betreft, werpt verzoeker op dat er nooit werd overwogen de zaak naar het hof van assisen te verwijzen. Verzoeker besluit dat uit het geheel van deze gegevens blijkt dat niet besloten kan worden dat hij “*een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf*”. Het feit dat hij door de Staatsveiligheid gekend is, blijkt uit een brief van 13 mei 2019 van de Staatsveiligheid, gericht aan de directeur van de Dienst Vreemdelingenzaken, met de stempel “*routine*”. Hierin wordt gesteld dat verzoeker bij de Staatsveiligheid gekend is door in contact te zijn geweest met geradicaliseerde Kaukasiërs in de regio van Oostende. De brief omvat geen verdere details zodat verzoeker zich er niet tegen kan verdedigen. De identiteit van de geïdende personen wordt er niet in vermeld, noch of die personen als gevaarlijk beschouwd worden, noch welke de aard van de contacten zou zijn, noch welke de datum van die contacten is. De Staatsveiligheid stelt ook niet dat verzoeker als gevaarlijk beschouwd zou worden en de bestreden beslissing wordt aldus ook niet op de brief gebaseerd. Volgens verzoeker gebruikt

de verwerende partij dit element enkel om te stellen dat verzoeker niet blijkt of niet wenst in te zien dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is, terwijl die informatie onvoldoende duidelijk is om zelf tot dit besluit te komen.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad in hoofdorde voor recht te zeggen dat de vluchtelingenstatus niet wordt ingetrokken en in subsidiaire orde om de in het verzoekschrift vermelde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Op 19 april 2024 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over, waarin gewezen wordt op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 6 juli 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van diezelfde wet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §§ 1 en 3, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, § 3, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

In de bestreden beslissing komt de commissaris-generaal tot de conclusie dat de vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken omdat verzoeker definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, maar wordt geadviseerd dat verzoeker noch direct of indirect mag worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen.

2.3.3. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus, in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De wetgever heeft de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd in artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet. De wil van de wetgever dient bijgevolg afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden.

De memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming zet op omstandige wijze uiteen dat het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek:

"Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip "crime", en niet "infraction". In de Belgische context verwijst het begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip "infraction". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig". (zie wetsontwerp, Parl.St. Kamer 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 16-17). Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de staatssecretaris er immers "de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten." (zie verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, Parl.St. Kamer 2014-2015, nr. 54-1197/003, p. 24-25). Artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een 'misdad' in de zin van het Belgisch Strafwetboek en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het zijn de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor de verzoeker veroordeeld werd die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet omvat de hypothesen waarin de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus volgens de richtlijn 2011/95 van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn) kan of moet intrekken. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn en dient aldus richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn, dat handelt over de intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus, bepaalt in zijn vierde en zesde lid als volgt:

"4. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer:

a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt;

b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

6. Personen op wie lid 4 of lid 5 van toepassing is, genieten de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn."

2.3.4. De cumulatieve aard van de door het Unierecht gestelde voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan

Het Unierecht voorziet in de mogelijkheid tot intrekking van de vluchtelingenstatus wanneer de vluchteling een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt, omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Artikel 14, lid 4, onder b), van de Kwalificatierichtlijn bepaalt immers dat de lidstaten de aan een vluchteling verleende status kunnen intrekken(, beëindigen of weigeren te verlenen) wanneer hij een gevaar vormt voor de samenleving waar hij zich bevindt, omdat hij veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Het Hof van Justitie heeft in arrest XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542 – en hernomen in arrest Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A. van 6 juli 2023 in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 en arrest Budesamt für

Fremdenwesen und Asyl/A.A. in de zaak C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540 beiden van diezelfde datum – geoordeeld dat de vluchtelingenstatus op grond van artikel 14, lid 4, onder b), van de Kwalificatierichtlijn alleen kan worden ingetrokken wanneer aan twee afzonderlijke, cumulatieve voorwaarden is voldaan. Zo moet de verzoeker definitief zijn veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf én dient te worden aangetoond dat deze een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt. De omstandigheid dat aan één van deze twee voorwaarden is voldaan, volstaat aldus niet om aan te tonen dat ook aan de tweede voorwaarde is voldaan. Het enkele feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf, volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van een bedreiging voor de samenleving van de lidstaat waar deze zich bevindt (punt 43-45).

Verder verduidelijkt het Hof van Justitie in voormeld arrest van 6 juli 2023 dat de verwerende partij, respectievelijk de Raad voor de toepassing van artikel 14, lid 4, onder b), van de Kwalificatierichtlijn moeten vaststellen dat de bedreiging die de verzoeker vormt in de zin van dat artikel reëel, actueel en voldoende ernstig is. Het Hof voegt hieraan toe dat het aan de bevoegde autoriteit toekomt om voor elk individueel geval alle omstandigheden van het specifieke geval te onderzoeken. Bovendien moet de intrekking van de vluchtelingenstatus een aan die bedreiging evenredige maatregel zijn.

2.3.5. *In casu* ligt de bewijslast bij de verwerende partij die zich op een uitzonderingssituatie beroept. Hierbij dient de commissaris-generaal een zorgvuldig onderzoek te voeren.

In punt 62 van het arrest van het Hof van Justitie van 6 juli 2023, C-8/22 onderstreept het Hof dat: *“In deze context, en met name gelet op het feit dat artikel 45, lid 3, van richtlijn 2013/32 bepaalt dat het besluit van de bevoegde autoriteit tot intrekking van de internationale bescherming vermeldt op welke feitelijke en juridische argumenten het is gebaseerd, moet de bevoegde autoriteit over alle relevante informatie beschikken en in het licht van die informatie zelf alle specifieke omstandigheden van het geval beoordelen, teneinde de strekking van haar besluit te bepalen en dit volledig te motiveren [zie in die zin arrest van 22 september 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság e.a., C-159/21, EU:C:2022:708, punt 80].”*

Daarenboven bepaalt artikel 49, § 2, derde lid, van de Vreemdelingenwet dat: *“De minister of zijn gemachtigde zendt onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/3/1 zou kunnen rechtvaardigen. Behoudens uitdrukkelijke aanwijzing in die zin, vormt het overzenden van dergelijke elementen geen vraag tot intrekking van het statuut in de zin van het tweede lid.”*

2.3.6. De voorwaarde van het ‘gevaar voor de samenleving’ van de lidstaat waarin de verzoeker zich bevindt

2.3.6.1. Noch de Kwalificatierichtlijn, noch de Vreemdelingenwet definiëren het begrip ‘gevaar voor de samenleving’.

De rechtspraak van het Hof van Justitie geeft echter aan dat het begrip ‘gevaar voor de samenleving’ veronderstelt dat er sprake is van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Aldus dient rekening te worden gehouden met het persoonlijk gedrag van de verzoeker. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke bedreiging dienen de verwerende partij en de Raad rekening te houden met alle omstandigheden van het betrokken individuele geval (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 47-65; HvJ 6 juli 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A., C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543, punt 54; HvJ 6 juli 2023, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/AA, C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 32).

Voorts impliceert in het algemeen de vaststelling van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving weliswaar dat bij verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 6 juli 2023, XXX/tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63; HvJ 2 mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 56). Hieromtrent heeft het Hof van Justitie in eerdere rechtspraak geoordeeld dat dit onder meer het geval is wanneer het gedrag van de verzoeker aantoont dat hij van een houding getuigt die de in de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van de Europese Unie bedoelde fundamentele waarden als de menselijke waardigheid en de mensenrechten aantast, wat op zich een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan opleveren (*mutatis mutandis* HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, punt 60). Deze rechtspraak heeft het Hof van Justitie ontwikkeld in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, doch kan voor de toepassing van de interpretatie van de Kwalificatierichtlijn hiernaar verwezen worden, daar het Hof van Justitie eveneens verwijst naar voormeld arrest in punt 67 van C-8/22. Echter, motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. Aldus dient

er in principe een inschatting gemaakt te worden van een toekomstig gedrag van de verzoeker. Het feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf is van bijzonder belang, aangezien de Uniewetgever specifiek heeft verwezen naar het bestaan van een dergelijke veroordeling en deze, afhankelijk van de omstandigheden rond het plegen van dat misdrijf, kan bijdragen tot de vaststelling van het bestaan van een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63). Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat er sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de samenleving vormt.

Wat in het bijzonder het actuele karakter van een dergelijke bedreiging betreft, volgt uit de rechtspraak van het Hof dat deze gevolgtrekking niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de verzoeker, kan worden gemaakt (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64; HvJ 13 september 2016, Secretary of State for the Home Department/CS, C-304/14, ECLI:EU:C:2016:674, punt 41). Er kan geen stelselmatige en automatische koppeling worden gemaakt tussen een strafrechtelijke veroordeling tot een bijzonder ernstig misdrijf en de intrekking van de vluchtelingenstatus. Wanneer de verzoeker geen redenen aandraagt waarom hij niet langer een bedreiging voor de samenleving vormt, mag de verwerende partij niet zonder meer aannemen dat uit het bestaan van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf blijkt dat de verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 65).

Bovendien, hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking, des te meer moeten de verwerende partij, respectievelijk de Raad rekening houden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64). Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging (*mutatis mutandis* HvJ 13 september 2016, Alfredo Rendón Marín/Administración del Estado, C-165/14, ECLI:EU:C:2016:675, punt 65). De eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen kan echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (*mutatis mutandis* HvJ 2 mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 58).

2.3.6.2. Verzoeker ontkent als het ware dat hij op basis van de één enkele veroordeling uit 2018 een gevaar blijft voor de Belgische samenleving. Zo haalde hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 5 november 2019 aan dat de feiten waarvoor hij veroordeeld werd dateerden van vóór zijn erkenning als vluchteling, dat hij heeft bekend en meegewerkt, veel spijt heeft, werkt en geen financiële moeilijkheden meer heeft. In zijn op 19 april 2024 neergelegde aanvullende nota stelt hij dat de verwerende partij niet in rekening heeft gebracht dat de feiten die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen dateren van de periode 2012-2013 en dat hij tussen deze feiten en de bestreden beslissing geen nieuwe strafrechtelijke veroordelingen heeft opgelopen.

De feiten waarvoor verzoeker definitief werd veroordeeld dateren van 2012-2013. De definitieve veroordeling hiervoor vond plaats op 22 mei 2018 en de bestreden beslissing dateert van 22 juli 2020. Inmiddels zijn we evenwel bijna vier jaar verder.

In zijn arrest XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542 oordeelde het Hof van Justitie, zo weze herhaald, dat hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking, des te meer moeten de verwerende partij, respectievelijk de Raad rekening houden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging. Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering, ook al streven strafuitvoeringsmaatregelen een ander oogmerk na dan artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging.

Verzoeker en zijn advocaat gaven tijdens het persoonlijk onderhoud van 5 november 2019 aan dat verzoeker één maand in voorlopige hechtenis heeft verbleven en één maand een enkelband moest dragen en dit wordt in het verzoekschrift hernomen, doch geenszins op enerlei wijze gestaafd. Uit het in kracht van gewijsde gegane vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, van 22 mei 2018 blijkt dat verzoeker veroordeeld werd tot twee jaar gevangenisstraf waarvan één jaar effectief en dat het

toegestane uitstel van tenuitvoerlegging werd gekoppeld aan een maximale uitsteltermijn van vijf jaar, dus tot in 2023. De bestreden beslissing dateert van 22 juli 2020 zodat de Raad in het ongewisse is of over de al dan niet (verdere) tenuitvoerlegging van de straf.

Verder kan de Raad op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier ook geen concrete en gedegen inschatting maken van de actuele individuele omstandigheden van verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt onder meer gesteld dat verzoeker gekend staat bij de Staatsveiligheid omwille van zijn contact met geradicaliseerde Kaukasiërs en dat hij eveneens gekend staat bij de politiediensten. Dit is evenwel gesteund op één enkel schrijven van de Staatsveiligheid, dat reeds dateert van mei 2019 en waarin geen nadere duiding is verstrekt. De Raad kan in de huidige stand van de rechtspleging geenszins een inschatting maken of verzoeker *anno* 2024 nog steeds gekend staat bij de Staatsveiligheid en politiediensten en zo ja, waarvoor en of dit, samen genomen met andere omstandigheden eigen aan verzoeker, een invloed heeft op de inschatting of verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging van de samenleving vormt.

De Raad is van oordeel dat een nader onderzoek zich opdringt, desgevallend na een nieuw persoonlijk onderhoud en waarbij verzoeker uitgenodigd wordt alle dienstige stukken over te maken, ten einde in het kader van een *ex nunc* beoordeling te kunnen bepalen of verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt.

Aangezien verdere uitklaring over één van de twee cumulatieve voorwaarden zich opdringt, is de Raad er op heden niet toe gehouden verder in te gaan op de andere cumulatieve voorwaarde en op de overige grieven zoals aangevoerd door verzoeker.

2.3.7. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat een nader onderzoek aangewezen is. Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en aangezien de Raad niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 juli 2020, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS